లేడీ డాక్టర్ సలహాలు

-డా. ఎమ్. సౌభాగ్యవల్లి

అనూరాధ, మహబూబాబాద్

ప్రశ్న: నా వయసు 22 ఏళ్ళు. నాలుగేళ్ళ బాబు, ఏడాది పాపా ఉన్నారు. ప్రస్తుతం ఏవిధమైన మాత్రలూ వాడడంలేదు. మరో కాన్పుకు కూడా ఎడం ఈ విధంగానే మూడేళ్ళు ఉంటుందా? 'టుడే' లాంటివి వరసగా రెండు, మూడేళ్ళు వాడితే ఆరోగ్యానికి ప్రమాదమా? ఆపరేషన్ డెలివరీలో చేయించుకుంటే మంచిదా? పిల్లలు ఇంకా కొంచెం పెద్ద కావాలా? ఆపరేషన్ తరువాత ఒళ్ళు నొప్పులు, కడుపునొప్పి వస్తాయని కొందరు అంటారు. సమాధానం చెప్పండి.

జవాబు: మీ మొదటి బాబుకూ, పాపకూ మధ్య ఎడం మూడు సంవత్సరాలు గదా. ఈ ఎడం స్వాభావికంగా వచ్చిందా? లేక గర్భ నిరోధక పద్ధతులు అమలువరిస్తే వచ్చిందో తెలిస్తే మీ ప్రశ్నకు సమాధానం రాయవచ్చు. గర్భం రావడం, రాకపోవడం "ఓవ్యులేషన్" బట్టి జరుగుతుంది.

కాన్పు అయిన తరువాత ఋతుస్రావం రాకపోతే గర్భం రాదని కొందరి అభిప్రాయం. చాలామంది వచ్చి కాన్పు తరువాత బైట చేరలేదు, పొట్ట పెరుగుతోందని చెప్తారు. తీరా చూస్తే గర్భం ఉంటుంది. ఋతుస్రావం రాకుండా ఓవ్యులేషన్ జరగవచ్చును. అప్పుడు గర్భం వచ్చే అవకాశం ఉంటుంది.

అండోత్పత్తి జరగడానికి గ్రంథుల ప్రభావమే కాకుండా, మానసిక, పరిసర భావప్రేరిత ప్రభావాలు కూడా కారణం అవుతాయి. గర్భం మూడు సంవత్సరాల వరకూ రాదని చెప్పడానికి వీలులేదు.

'టుడే' వల్ల ప్రమాదాలు లేవని కంపెనీవాళ్ళు అంటున్నారు. ఇప్పుడిప్పుడే గదా దాంతో అనుభవం ! వాడి చూడండి. సాధారణంగా ఏమీ ప్రమాదం ఉండదు.

వి.ఎస్.ఎస్.వి. రమణ, కొడంగల్

ప్రశ్న: నా వయసు పాతికేళ్ళు. మీ సలహాలు ఉపయోగకరంగా ఉన్నాయి. అన్ని విధాలా నచ్చిన అమ్మాయి దొరకడంవల్ల వివాహం చేసుకోవా లనుకుంటున్నాను. ఆమె వయసు 17 ఏళ్ళు. పెళ్ళయ్యాక కనీసం రెండేళ్ళయినా పిల్లలు పుట్టకుండా ఉండేందుకు తగిన జాగ్రత్తలు చెప్పవలసిందిగా కోరుతున్నాను.

జవాబు: మీకు నచ్చిన అమ్మాయి దొరికిందంటున్నారు శుభం-కట్నం తీసుకోకుండా పెళ్ళి చేసుకోండి.

శుభాకాంక్షలతో పాటు కుటుంబనియంత్రణ సలహా ఇవ్వమంటారు. అంతేనా? అన్నింటి కన్నా తేలిక మీరు "నిరోధ్" వాడండి. ఏ కారణం వల్లేనా అది వీలవకపోతే, మీ భార్యకు-[అన్నట్టు ఇంకా పెళ్ళి అవలేదు గదా] "మీఫియాన్సీకి" గర్భ నిరోధక మాత్రలు ఇవ్వడం. మాత్రలు క్రమం తప్పకుండా 5వ రోజు నుంచి 25వ రోజు వరకూ వేసుకోవాలి. ఒక సంవత్సరం తరవాత ఆపెయ్యండి.

ఎమ్. లక్ష్మి, బెంగుళూరు

ప్రశ్న: మాకు పెళ్ళై ఎనిమిదేళ్ళయింది. ఏడేళ్ళ బాబు, అయిదేళ్ళ పాప ఉన్నారు. ట్యూబెక్టమీ 1982లో చేయించుకున్నాను ఇక్కడి మిలిటరీ కమాండ్ ఆసుపత్రిలో.

ప్రతి నెలా పీరియడ్స్‌లో రక్తం గడ్డలు గడ్డలుగా పోతుంది. కడుపులో నొప్పి, ఋతుస్రావం అయిదు రోజులు ఉంటుంది. అప్పుడప్పుడు తల తిరుగుతుంది.

అయిదేళ్ళ నుంచి తలనొప్పి కూడా ఉంది. పరీక్ష చేయించుకుంటే అనాల్జిన్ వేసుకోమన్నారు. కొంచెం ఎండలో తిరిగితే ఇక ఈ తలనొప్పి ఆ రోజంతా ఉంటుంది. ఏదీ చూడలేను, సంతోషంగా గడపలేను. రోజూ సుమారు అయిదారు గంటలు ఉంటుంది. కంటిచూపు సరిగానే ఉంది. అనాల్జిన్ వేసుకున్నా వెంటనే తగ్గదు, కొంచెం టైమ్ పడుతుంది. నే నేం చేయాలి?

జవాబు: మీరు ట్యూబెక్టమీ చేసుకుని అయిదేళ్ళు అయింది. దానికీ, ఋతుస్రావంలో గడ్డలు పడడానికీ ఏమీ సంబంధంలేదు.

ఈ రుగ్మత ఎన్ని రోజుల నుంచి ఉన్నది? పీరియడ్‌లో రక్తస్రావం ఎక్కువ అవుతోందా? మీ వయస్సు ఎంతో రాయలేదు బహుశా 30 సంవత్సరాల లోపు ఉంటుందని అనుకుంటున్నాను.

గర్భసంచీలో గడ్డలు ఉన్నా లేక శరీర గ్రంథులలో వయస్సు తెచ్చే మార్పుల వల్లా, ఇలా రక్తం ఎక్కువ పోవచ్చు. మీరు ముందు లోపల పరీక్ష చేయించుకోండి. ఆ పరీక్షలో గర్భసంచిలో గడ్డలు గాని, **PELVIS**లో **INFECTION** గానీ లేదని తెలిస్తే గర్భసంచి శుభ్రం చెయ్యగా వచ్చిన ముక్కలను పరీక్షకు పంపితే వ్యాధిధోరణి అర్థం అవుతుంది. అప్పటి వరకూ **STYPTOVIT** మాత్రలు ఋతుస్రావ దినాల్లో రోజుకు రెండు గాని, మూడు గాని వేసుకోండి. నాలుగయిదు రోజులు మాత్రమే. **gynae C.V.P.** రోజుకు రెండు కేప్స్యూల్‌లు వేసుకుని గైనకాలజిస్టును సంప్రదించండి.

ఇక తలనొప్పన్నారా: మలబద్ధకంనుంచి, కళ్ళ జబ్బు, సైనస్ వ్యాధి, తలలో కంతులు ఇత్యాదులు వంద కారణా లున్నాయి. ఎండలోకి వెళ్ళేప్పుడు **GO GLES** పెట్టుకోండి. **AROVIT** వారానికి రెండు మాత్రలు, **NEUROBION** రోజు రెండు మాత్రలు వేసుకుంటూ **NEURO-PHYSICIAN**ని సంప్రదించండి. ●

మనసులో ఏముందో మనసుకేగా తెలుసు!

ఆమె తలపులు చిట్టిబాబు వీణ వీనులవిందు చేస్తున్న అనుభూతి.

ఆమెని గూర్చిన ఆలోచనలు బాలమురళి పాట వింటున్నంత తన్మయత్వం.

ఆమె తోడి ఊహాలోకం యామినీ కృష్ణమూర్తి నృత్యావ లోకనమే.

సౌరభములేల చిమ్ము పుష్పవ్రజంబు
చంద్రికలనేల వెదజల్లు చందమామ
ఏల సలిలంబుపారు? గాడ్పేల వీచు?
ఏల నా హృదయంబు ప్రేమించు నిన్ను?

దేవులపల్లివారి కవిత-నాలో మెదిలింది నాలుగేళ్ళక్రిందట మొదటిసారి ఆమెని చూసినప్పుడే.

ఏల నా హృదయంబు ప్రేమించు నిన్ను? ఈ ప్రశ్నకి సమాధానం అప్పటికీ, ఇప్పటికీ నేను చెప్పలేను.

నాలుగేళ్ళ కిందట మొదటిసారి ఆమెని గుళ్ళో శివలింగం పూల చెట్టుకింద చూసిన ఆ క్షణం నా జీవితంలో మధురమైన అనుభూతిని కలిగించిన క్షణం అని చెప్పాలి. నా జీవితంలో ఆరోజు ఒకగొప్ప సుదినం అనే చెప్పాలి.

నా జీవితం అని అంటున్నాను-నా కెంతో వయసు లేదు-ఇరవైమూడేళ్ళు నా కిప్పుడు. రెండేళ్ళ క్రిందట బి.ఏ. పూర్తయింది.

చదువులో నాకు పెద్ద తెలివితేటల్లేవు-యావరేజ్ స్టూడెంటుని.

నాకు స్నేహితులూ తక్కువే మొదటినించీ.

గొప్పలు చెప్పుకోడం కాదుగానీ-అమ్మాయిల వెంటపడటం, వాళ్ళని ఆకర్షించేందుకు వెర్రి మొర్రి వేషాలు వేయటం లాంటివి నాకెప్పుడూ అలవాటు లేదు. ఏ అమ్మాయివంకా కన్నెత్తి చూడని ప్రవరాఖ్యుడన్న బిరుదు కూడా ఇచ్చారు కాలేజీలో నాకు. అటువంటి నాలో-హఠాత్తుగా కలిగింది మార్పు, నాలుగేళ్ళ క్రిందట ఆమెని చూసిన తొలిచూపులోనే.

"ఒరే అబ్బాయ్!"

అమ్మ పిలుపుతో, లేచి కూర్చున్నాను మంచమ్మీద.

"ఏవిట్రా? ఎప్పుడూ ఒంటరిగా కూర్చుని ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉంటావూ?" జాలీ, ఆశ్చర్యం కలగలిసిన దీర్ఘం అమ్మ గొంతులో... ఆ ప్రశ్నలో.

ఏమని చెప్పను? ఎలా చెప్పను? ఎలాచెప్తే అమ్మ అర్థం చేసుకోగలదు? అసలు అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తుందా? పిచ్చివాడిని చూసినట్టు చూడదూ? వెర్రిబాగులవాడి వంటూ ఒక్కమాటతో తేల్చిపడెయ్యదూ?

ఉహూ...చెప్పను...చెప్పలేను. నా అనుభూతిని... నా అంతరంగ మథనాన్ని ఇంకా కొన్నాళ్ళపాటు బయటికి చెప్పుకోడానికి లేదు. అందుకేగా... ఇన్నాళ్ళుగా... నాలుగేళ్ళుగా... పొరపాటున కూడా ఎవరిదగ్గరా నేను నోరు జారనిది!

"నిన్నేరా అబ్బాయ్".

"ఏవిటమ్మా?"

"రంగారావుగా రమ్మాయిని చేసుకుంటే వదిహేను వేలు కట్నం ఇస్తామంటున్నారు. భూషయ్యగారమ్మాయిని చేసుకుంటే ఇరవై వేలిస్తామంటున్నారు..."

"అమ్మా...చెప్పాను కదమ్మా నాకిష్టం లేదని, ఇప్పుడప్పుడే చేసుకోనని. కట్నం తీసుకోనని కూడా చెప్పాను కదమ్మా."

"హూ...బావుంది నీ వరస. అదే పాటపాడుతున్నావు రోజూ మనసు మార్చుకోవెందుకనీ, కట్నం పుచ్చుకునే విషయంలో? మనం ఏమన్నా ఇంతివ్వండి, అంతివ్వండి అని రొక్కించి అడుగుతున్నామా? వాళ్ళంతట వాళ్ళుగా ఇస్తామంటూ ముందుకొస్తున్నారు."

"వాళ్ళెంత ఇస్తామన్నా నా కిష్టం లేదు. నన్ను క్షమించమ్మా. అయినా... అమ్మా... నా కిప్పుడు ఇరవైమూడేళ్ళే కదా! ఏవంత వయసైపోయిందని, అంత తొందర పడిపోవటానికి? ఇంతవరకూ ఉద్యోగమన్నా దొరకలేదు కదా? ఉద్యోగం లేకుండా... నా కాళ్ళమీద నేను నిలబడకుండా..." నా మాట పూర్తికాకుండానే అందుకుంది అమ్మ మళ్ళీ.

"అదేగా నేను చెప్తున్నదీ. ఆ, రంగారావుగా రమ్మాయిని చేసుకుంటే, కట్నం ఒక్కటే కాదు, ఉద్యోగం కూడా వేయిస్తామంటున్నారాయన. ఈ నెలలో మంచి ముహూర్తాలున్నాయని కబురు కూడా చేశారు. నువ్వు పిల్లనెప్పుడు చూస్తానంటే అప్పుడు ఏర్పాటు చేస్తానన్నారు."

"అమ్మా... నన్ను క్షమించమ్మా. నా పెళ్ళికప్పుడే తొందర్లేదు."

అంతకంటే ఇంకొక్కమా నా నోట్లోంచి రాలేదు. ఔను. అప్పుడే చెప్పడానికి లేదు. నాకు ఉద్యోగం దొరకాలి ముందు. దొరికిన వెంటనే వెళ్ళి సభాపతి గారిని కలవాలి. అప్పుడేకదా పుష్కర గురించి అమ్మతో చెప్పగలను.

నా హృదయంలో పదిలంగా దాచుకున్న ఆ దేవి గురించి పుష్కర గురించి... ఈ నాలుగేళ్ళుగా పొరపాటున కూడా ఎవరితోనూ నేను అనలేదు.

నేను కలలు కంటున్న ఆ రోజు కోసం ఊపిరి తీయడమే మరిచిపోయినట్టు ఎదురు చూస్తున్నాను అంతలా

ఎంత తొందరగా కాలం 'పరిగెట్టి ఆ రోజుని నాముందు నిలబెడుతుందా అన్న నిరీక్షణలో నిలువెల్లా తపించి పోతున్నాను.

కనురెప్ప వాలిస్తే కాలం ఆగిపోతుందేమోనన్న భయంతో కంటిమీద కునుకే కరువైంది నాలుగేళ్ళుగా.

ఎవరితో మాట్లాడాలన్నా... ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నా ఏదో వెలితి.

అందుకే... ఎవరితోనూ కబుర్లు చెప్పాలనిపించక నిశ్శబ్దంలో... మౌనంగా... మనసులో మేలిముసుగులో దాగిన...ఆమెతో... నా దేవితో... తీయని మూగ ఊసులు అల్లుకోడం అలవాటైపోయింది.

ఇది పిచ్చి కాదు. మోజు అంతకంటే కాదు.

నా మనసులోని ఈ అనుభూతి మరొకరి కెలా

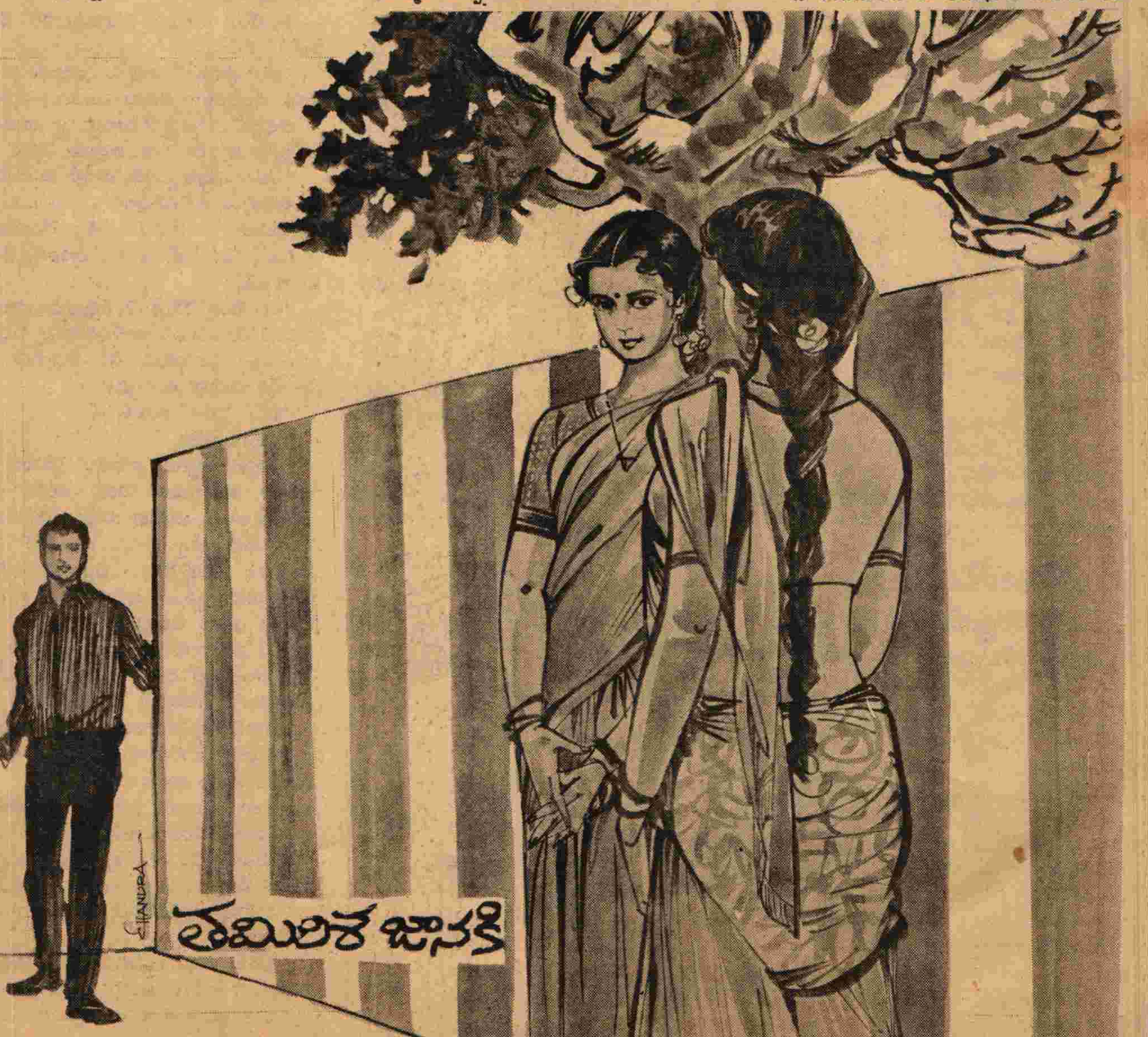

అర్థమవుతుంది? అర్థమయ్యేలా చెప్పగలగడం నాకూ అంత సులభం కాదు.

"ఏమిత్రా ఎంత చెప్పినా నీ మాట నీదే. ఇంటి పరిస్థితి కూడా అర్థం చేసుకోవాలి నువ్వు. నీ తమ్ముళ్ళు, చెల్లెళ్ళు ఇంకా చదువులు పూర్తికాని వాళ్ళు నీకా ఏ ఉద్యోగం దొరకలేదింకా. ఇవ్వుడవ్వుడే పెళ్ళి చేసుకోనంటూ వచ్చిన మంచి సంబంధాలన్నీ వదిలేస్తున్నావు. కాబోయే మామగారే ఉద్యోగం వేయిస్తానంటుంటే ఇంక మనకి బాధేముంది? పైగా కట్నం తీసుకోనంటావు. వాళ్ళంతట వాళ్ళుగా ఇస్తామంటున్నారు. అవసరం ఉన్నవాళ్ళం మనం... వద్దనడ మెందుకూ? ఇంకోసారి బాగా ఆలోచించుకో" సణుగుతూ వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయిందమ్మ.

నేను మిగిలాను నా ఆలోచనల్లో.

నాలుగేళ్ళ వెనక్కి వెళ్ళిపోయింది నా మనసు.

* * * * *

ఆ రోజు.

బంధువుల ఇంటికని నర్సాపురం వెళ్ళిన మొట్టమొదటి రోజు.

గుడిలో... శివలింగం పూల చెట్టుకింద... నన్నజాజిరెమ్మలా ఆమె.

పక్కనున్న మరో అమ్మాయితో నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్న ఆమె గొంతు వీణ మీటినట్టే ఉంది. అది మరొకరూ మరొకరూ మీటిన వీణ కాదు... చిట్టిబాబు వీణే.

ఆమె మాటలో వినిపించేది కోయిలపాటే.

ఆమె కదలికల్లో కనిపించేది మయూరి నృత్యంకాక మరేమిటి?

ఆమె అడుగులజాడలో హంస నడకలే.

తొలి చూపులోనే ప్రేమ కలగటం అంటే ఏమిటో అనుభవంలోకి వచ్చింది నాకు ఆమెని చూసిన ఆ మొదటి క్షణమ్లే.

మనసులో రేగాయి వింతైన పులకింతలు.

మరెన్నో మధుర భావనలు.

ఎన్ని జన్మల బంధమో మా మధ్య ఉన్న అనుభూతి.

ఆమె నా స్వంతమన్న అతిగాఢ విశ్వాసం.

ఇంతకంటే అందమైన అమ్మాయిలు మ కాలేజీలో లేక పోలేదు...కానీ...వాళ్ళెవర్నీ కూడా నా మనసు పట్టించుకో లేదు. ఇటువంటి పులకింత వాళ్ళెవరిని చూసినా కూడా నాకెప్పుడూ కలగలేదు.

నా మనసు దోచుకున్న ఈమెని తప్ప మరెవరినీ పెళ్ళి చేసుకోకూడదన్న అభిప్రాయం ఆ క్షణంలోనే నా మనసులో ఏర్పడిపోయింది. నాప్రేమ పిచ్చిదని, నే నోవెట్టివాడినని ఎవరైనా అనుకున్నా నేను బాధ పడదల్చు కోలేదు. ఆమెని పెళ్ళి చేసుకోగలిగితే అంతే చాలు. నా జీవితం ధన్యమైనట్టే.

ఆమెవెనకే వెళ్ళి వాళ్ళ ఇల్లెక్కడో తెలును కున్నాను.

మర్నాడు ఆమె ఇంటిముందుకాపువేసి ఆమె వెనకే కాలేజీ వరకూ వెళ్ళాను. ఆమె పేరు పుష్కర అనీ, సీనియర్ ఇంటర్ చదువుతోందనీ, తండ్రిపేరు సభాపతి అనీ వివరాలు సేకరించ గలిగాను.

ఆమె కాలేజికి వెళ్ళేటప్పుడు, వచ్చేటప్పుడు ఆమెనే గమనిస్తూ మరో ధ్యాసేలేనట్టు తిరిగాను.

నేను మళ్ళీ మా ఊ రెళ్ళి పోయేరోజు వచ్చేసింది.

రేపే నా తిరుగు ప్రయాణం.

మరి ఆగలేదు నా మనసు.

ఆమె తండ్రితో ఒక్కమాట చెప్పాలని... ఒక్కమాట అడగాలని తొందర పెట్టింది మనసు.

అందుకే ఆ సాయంత్రం వాళ్ళింటికి కొద్ది దూరంలో రోడ్డు పక్కగా నిలబడి, ఆమె తండ్రి సభాపతిగారు బయటికి వస్తారేమోనని ఆ ఆదివారం సాయంత్రం చల్లని వాతా రణంలో...నిమిషాలు లెక్కబెడుతూ నిలబడ్డాను. నా నిరీక్షణ వృథాకాలేదు.

సభాపతిగారు ఇంట్లోంచి బయటికొచ్చి ఎటో బయల్దేరారు.

మెల్లిగా ఆయన్ని చేరుకున్నాను. నెమ్మదిగ పిలిచాను.

"సార్!"

పక్కకి తిరిగి చూశారాయన.

ఇంతవరకూ ఆయన్ని ఎవరూ అలా పిలవలేదేమో ఎవ్వుడూ! ఆయన కళ్ళల్లో ఎంతో ఆశ్చర్యం.

"నా పేరు రవీంద్ర. మాది విజయవాడ. మా నాన్నగారిపేరు వాసుదేవరావుగారు బిజినెస్ చేస్తారు విజయవాడలో మాకు సొంత మేడ, కారు ఉన్నాయి."

"విజయవాడలో బిజినెస్ మాన్ వాసుదేవరావుగారి పేరు నేను విన్నానయ్యా. చాలా పెద్ద అంతస్తులో మనిషి" సభాపతిగారి గొంతులో గౌరవ భావం తొణికిసలాడింది.

"మా బంధువుల ఇంటికని నే నీ ఊరొచ్చి వారం రోజులైందండీ, రేపు వెళ్ళి పోతున్నాను"

నా గొంతు తడబడింది. ఒక్కక్షణం.

అసలు సంగతేమిటో అర్థంకాక అయోమయంగా చూస్తున్నారు సభాపతిగారు.

"నే నీ ఊరొచ్చిన మొదటి రోజే మీ అమ్మాయి పుష్కరని గుడిలో చూశాను" నా స్వరంలో అదోరకమైన మార్పు నేనే గమనించాను.

మధురమైన భావన మనసు విప్పి మరొకరితో చెప్పుకునే టప్పుడు కలిగే ఆనంద పారవశ్యం వల్ల వచ్చిన మార్పు అది.

"ఈ వారం రోజులుగా ఆమెని చూస్తూనే ఉన్నాను రోజూ మొదటి చూపులోనే ఆమెని నేను ప్రేమించాను నిజం. నా మాట నమ్మండి. నేనామెని పెళ్ళి చేసుకుంటాను. నేనామెని ప్రేమిస్తున్నాను."

తెల్లబోయి చూస్తున్న సభాపతిగారిలో మెల్లగా కదలిక వచ్చింది.

"అలా పార్కులో కూర్చుని మాట్లాడు కుందాం పద". గంభీరంగా అంటూ ముందుకి నడిచారు.

పార్కులో పచ్చగడ్డిలో కూర్చున్నాక సూటిగా నా కళ్ళల్లోకి చూశారు. "ఊ...ఇప్పుడు చెప్పు."

"నిజం చెప్తున్నానండీ. ఊరికే అనటంలేదు. మీ అమ్మాయి తొలిచూపులోనే నా మనసులో చోటు చేసుకుంది. నే నామెని పెళ్ళి చేసుకోవాలను కుంటున్నాను. ప్లీజ్ అలా నవ్వకండి. నన్నర్థం చేసుకోండి."

"ఇది నిన్ను వెక్కిరించే నవ్వుకాదు బాబూ? నీ ప్రేమని తలుచుకుని జాలిపడుతున్న నవ్వు. నా అంతస్తుని చూసుకుని నేనే నవ్వుకునే నవ్వు. ఊ...ఏం చదువు తున్నావు?"

"బి.ఏ. ఫైనల్ ఇయర్."

"వయసెంత?"

"ఇరవయ్యేళ్ళండీ కాలేజీలో ప్రేమా, దోమా అంటూ, అమ్మాయిల వెంట తిరిగిన రకాన్ని కానండీ, ఇంటా, బయటా కూడా బుద్ధిమంతుడని పేరు తెచ్చుకున్న వాడినే. అందులో మీ కే సందేహం అక్కర్లేదు. దయచేసి గొప్పలు చెప్పుకుంటున్నానని అనుకోకండి." గబగబా చెప్పేసి ఊపిరి పీల్చుకున్నాను.

"మీ నాన్నగారు బాగా డబ్బున్నవారు ఔనా? పెద్ద అంతస్తులో వాళ్ళు మీరు. మరి నేనో? కొట్లో పద్దులురాసే గుమస్తాని. తెలుసా నీకు?"

"తెలుసండీ వివరాలు వాకబు చేశాను."

"మరి? మీ బోటి వాళ్ళతో వియ్యమందే హక్కు మాబోటి వాళ్ళ కెక్కడుంది?"

"అలా అనకండి ప్లీజ్ ప్రేమకు ఆస్తులతో, అంతస్తులతో సంబంధంలేదు."

"ప్రేమకు లేక పోవచ్చు బాబూ! నిన్ను కన్న వాళ్ళకి మాత్రం తప్పకుండా ఉంటుంది."

"వాళ్ళని ఎదిరించి అయినా మీ అమ్మాయిని..."

"చూడు బాబూ? నీది ఉడుకు రక్తం. ఈ వయసులో ఆవేశం అలాగే ఉంటుంది."

"నేను ఆవేశంతో అనటంలేదండీ"

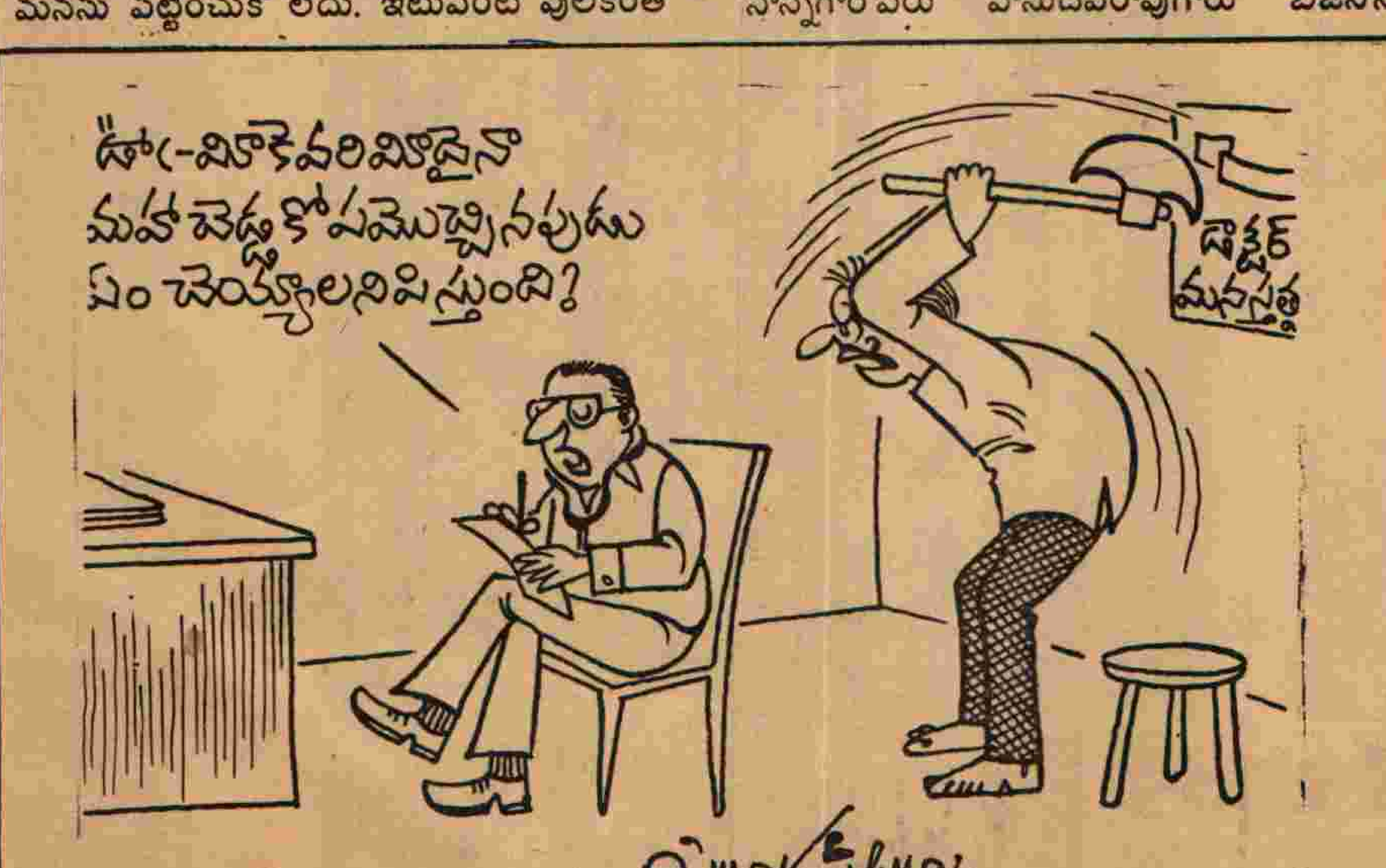

'ఉండు...నన్ను పూర్తిగా చెప్పని...నాకు కొడుకుల్లేరు. నలుగురూ కూతుళ్ళే...నువ్వు తొలి చూపులోనే ప్రేమించానంటున్న ఆ పుష్కర నా మూడో కూతురు. సీనియర్ ఇంటర్ చదువుతూంది. రెండో కూతురు డిగ్రీ మొదటి సంవత్సరం, నాలుగోది హైస్కూల్లోనూ చదువు తున్నారు. పెద్దపిల్ల పెళ్ళికి చాలా అప్పు చేశాను. అందుకే గుణపాఠం నేర్చుకున్నాను. ఇక ఈ ముగ్గురి పిల్లల పెళ్ళిళ్ళకీ అప్పులు చెయ్యదల్చుకోలేదు, కట్నాలూ ఇవ్వదల్చుకోలేదు..."

"నాకు కట్నం వద్దండీ...నేను తీసుకోను."

"నీ కొద్దంటావు, బాగానే ఉంది. నీ తల్లితండ్రులు ఒప్పుకోవద్దూ?"

"వాళ్ళని ఎదిరించి అయినా..."

"అదిగో మళ్ళీ అదేమాట. ప్రేమంటే ఏమిటో కూడా తెలియని పసివాడివి నువ్వు. ఆవేశంతో నువ్వన్న మాటలు పట్టుకుని... నీకూ, నీ వాళ్ళకీ మధ్య కలతలు రేపమన్నావా నన్ను?"

"అది కాదండీ."

"చూడు బాబూ...ఇంకా చదువు కుంటున్న చిన్న కుర్రాడివి...ఇరవయ్యేళ్ళ వాడివి. అప్పుడే పెళ్ళి వయసురాలేదు నీకు, నా పెద్దకూతురికి ఇరవయ్యేళ్ళు వచ్చాకే... దాని గ్రాడ్యుయేషన్ పూర్తయ్యాకే పెళ్ళి చేశాను. తక్కిన పిల్లలక్కూడా కనీసం గ్రాడ్యుయేషన్ చెప్పిస్తాను. ఇరవయ్యేళ్ళు వస్తేగానీ ఎవరికీ పెళ్ళి చెయ్యను. పుష్కర పెళ్ళి ఇంకో నాలుగేళ్ళ తరవాతిమాట. నా ఇంట్లో లక్ష్మి లేదుగానీ సరస్వతి ఉంది. నా కూతుళ్ళు ముగ్గురూ చదువుల్లో ఫస్టే...అందుకే వాళ్ళ చదువులకి డబ్బు కొరత లేకుండా రాత్రీ పగలూ కష్టపడి డబ్బు సంపాదిస్తాను. వాళ్ళకి నే నేమీ సిరిసంపదలు ఇవ్వలేక పోయినా కనీసం కాలేజీ చదువైనా చెప్పించాలని నా పట్టుదల. సిరిసంపదలు ఒకరోజున్నట్టు మరో రోజుంటాయని చెప్పలేం. విద్య అలాంటిది కాదు కదా?!"

"మీ మూడో అమ్మాయి చదువు పూర్తయ్యే వరకూ పెళ్ళికి నేను తొందరపడను. ఆగుతాను. ఆమె చదువయ్యాకే..."

నవ్వారు సభాపతి గారు. "అయితే నాలుగేళ్ళ తర్వాత కూడా నీ మనసు మారకుండా, నీ ప్రేమ ఇలాగే ఉంటే నా కూతుర్ని నువ్వు చేసుకుందుకు నా కే అభ్యంతరం లేదు. ఆ రోజుకు కూడా నీ ప్రేమ ఇలాగే ఉంటే నీది నిజమైన ప్రేమేననీ, ఆవేశం కాదనీ ఒప్పుకుంటాను."

"కానీ... కానీ... మీరు మరో సంబంధ మేదైనా..."

నా సందేహం ఆయనకు అర్థం అయింది.

"అబ్బెబ్బే! నిన్ను మర్చిపోను. నీ అంతట నువ్వుగా వచ్చావు. నీకు నా కూతురి మీద కలిగిన ఈ ప్రేమ నాలుగైదేళ్ళ తర్వాత కూడా చెక్కు చెదరకుండా ఇలాగే ఉంటే... అప్పుడు నువ్వొచ్చి పెళ్ళి చేసుకుంటానని అడిగితే అంతకంటే సంతోషించవలసిన దేముంటుంది నాకు?"

మౌనంగా చూస్తున్న నా భుజమ్మీద మృదువుగా తట్టారు. "ఇలా నిక్కచ్చిగా మాట్లాడానని మరోలా అనుకోకు. కారణాలు వివరించానుగా? ఇవి ఇదివరకటి రోజులు కావు. చిన్న వయసులోనే పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోడం కంటే అమ్మాయీ, అబ్బాయీ వాళ్ళ కాళ్ళమీద నిలబడ్డాక, నాలుగూ చక్కదిద్దుకునే లోకజ్ఞానం అలవడ్డాక పెళ్ళి

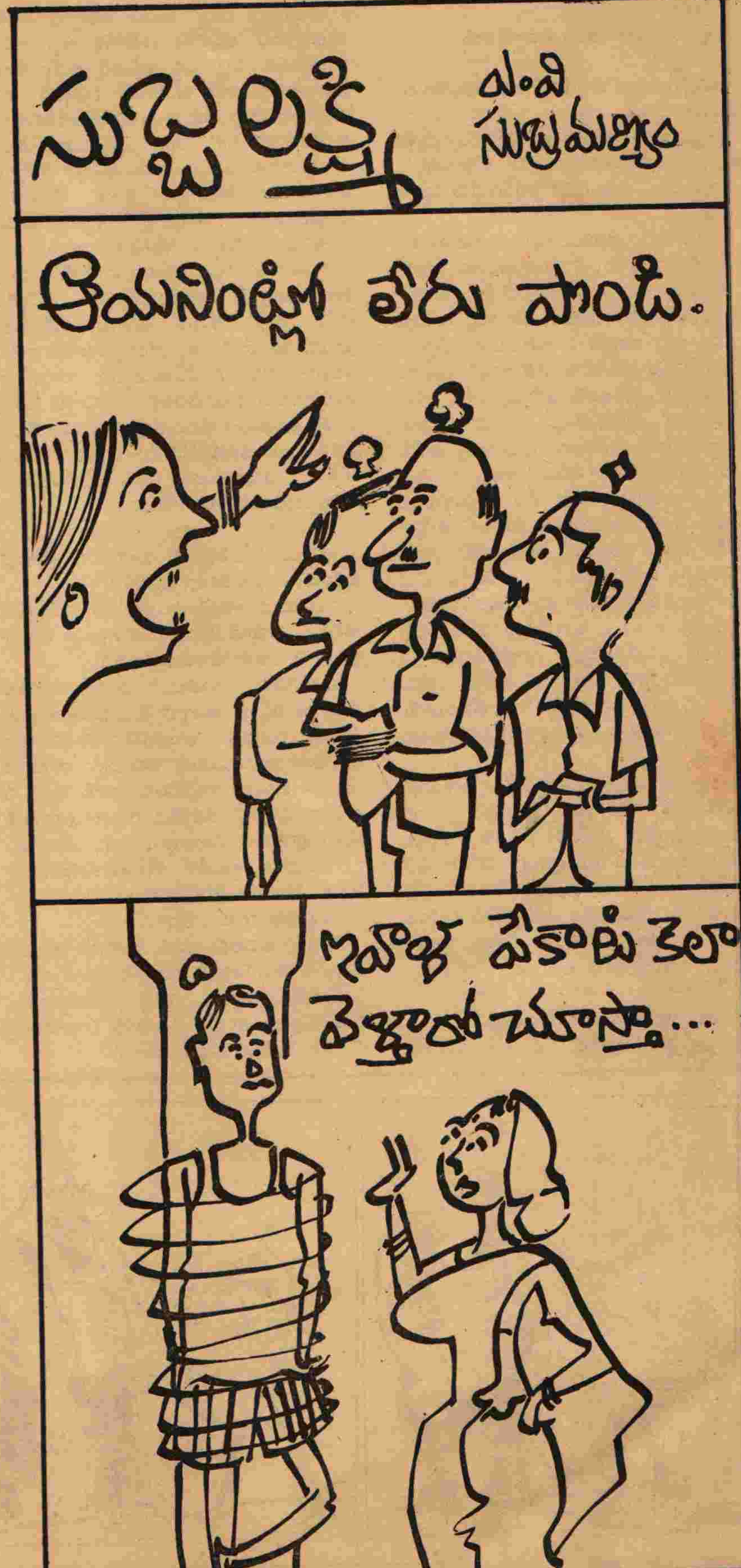

చేసుకోవడం మంచిదని నా అభిప్రాయం. ఇంక వెళ్తామా?"

వెళ్దామన్నట్టుగా తల ఊపి లేచాను.

*** *** ***

ఆమెని గూర్చిన ఆలోచనల్లోనే రోజులు, నెలలూ గడిచిపోతున్నాయి నాకు.

నా ఫైనల్ ఇయర్ పూర్తయ్యేటప్పటికి మా ఇంట్లో ఊహించలేని మార్పు లొచ్చాయి.

వ్యాపారంలో నాన్న గారికి విపరీతమైన నష్టాలు ఓ వక్క

ఆయనకున్న దురలవాట్లు- గుర్రప్పందాలు, ఆ గుడికి లెక్కకు మించి చేసిన అప్పులు ఓ వక్క

కొంతైనా అప్పులు తీర్చేందుకు, కొంతైనా నష్టాలు భర్తీ చేసుకుందుకు మా ఇల్లు అమ్మేసి ఓ చిన్న అద్దె ఇంట్లోకి మారిపోవలసి వచ్చింది. ఆస్తీ, అంతస్తూ తరిగిపోవడంతో ఇంట్లో అందరూ బాధ పడ్డారు, పడుతూనే ఉన్నారు. కానీ... కానీ... నా మనసులో నిండిపోయిన ఆమె కోసం.. నా హృదయంలో పదిలంగా దాచుకున్న ఆ దేవి కోసం... ఆమెనే పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న గాఢమైన కోరికతో... ఆస్తీ, అంతస్తూ లేని ఈ మామూలు జీవితం ఎంతో సుందరంగా, మరెంతో తృప్తిగా ఉంది నాకు. ఇప్పుడింక ఆ సభాపతి గారికి అభ్యంతరం అసలుండదని నా ఆనందం. ఔను మరి? అంతస్తుల భేదం ఇప్పు డింక లేదుమా మా మధ్య! అందుకే ఒక్కసారిగా మేడమీంచి నేలమీదకి విసిరేసినట్టుగా మా జీవన విధానం మారిపోయినా కొన్ని కూడా బాధ అనిపించలేదు నాకు. నిజం చెప్పాలంటే సంతోషించాను, నా ప్రేమ దేవతను తప్పక గెల్చుకోగలనన్న భావనతో.

పరిస్థితుల ఒత్తిడికి తట్టుకోలేక దిగులుతో, గుండెపోటుతో నాన్నగారు పోవడంతో ఇంటి బాధ్యత పూర్తిగా నామీదే పడింది. ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు ఎంత ముమ్మరంగా చేసినా, ఏవో టెంపరరీ ఉద్యోగాలు ఒకటి, రెండు చోట్ల చేయడం తప్పించి సరైన ఉద్యోగమేదీ నాకింత వరకూ నిలకడగా దొరకలేదు. రోజులు, నెలలు భారంగా గడిచిపోతూనే ఉన్నాయి.

*** *** ***

ఈ రోజు నా ఆనందానికి అవధుల్లేవు.

నాకు హైదరాబాద్‌లో మంచి ఉద్యోగం వచ్చింది.

పర్మనెంట్ పోస్టు. మంచి ఉద్యోగం అంటే నా ఉద్దేశంలో ఆఫీసరు ఉద్యోగం అని కాదు. నా చదువుకి పెద్ద పెద్ద ఆఫీసర్ల ఉద్యోగాలెలా వస్తాయి? గుమాస్తా ఉద్యోగమే వచ్చింది. కానీ పెర్మనెంట్ పోస్టు. అదీ నా సంతోషం! ఇదివరకులా టెంపరరీ వేకెన్సీల్లో రెండు నెల్లూ, మూడు నెల్లూ చేసిన బాపతు ఉద్యోగం కాదు. గుమస్తా ఉద్యోగం అయితేనేం? ఈమాత్రం కూడా లేనివాళ్ళు ఎంతమంది లేరూ ఈ రోజుల్లో? అన్నిటికీ మించిన సంతోషం నాకిప్పుడు మరొకటి ఉంది. అది సభాపతి గారిని కలవడం. ఆయన పెట్టిన గడువు కూడా ఎప్పుడో పూర్తయిపోయింది. ఉద్యోగం దొరక్క నాదే లేటైంది. ఇప్పుడు ఉద్యోగంలో జాయిన్ అయ్యాక వాళ్ళ ఊరెళ్ళి సభాపతి గారిని కలవాలి. ఇప్పటికీ మీ అమ్మాయి రూపం నా మనసులోంచి చెక్కు చెదరలేదని చెప్పాలి. మీకూ, మాకూ అంతస్తుల భేదం ఇప్పు డేమాత్రం లేదని సవినయంగా మనవి చేసుకోవాలి. పుష్కరని నేను పెళ్ళి చేసుకుందుకు అనుమతించమని, ఆశీర్వదించమని అడగాలి.

*** *** ***

ఆ ఇల్లు సమీపిస్తుంటే నాలో ఏదో మాటల్లో వర్ణించలేని పులకింత, ఉద్వేగం!

"ఎవరు కావాలి?" తలుపు తీసి ప్రశ్నించిన ఆమెని చూస్తూనే జవాబు చెప్పాలన్న స్పృహ కూడా లేక అలా నిలబడిపోయాను.

నాలుగైదేళ్ళ కిందట... పరికిణీ, వోణీలో సన్నజాజి రెమ్మలా ఉన్న నా ప్రేమదేవత ఇప్పుడు చీరలో మరింత అందంతో మెరిసిపోతూ మల్లెమొగ్గలా దర్శనమిస్తే గుర్తు పట్టిన నా గుండె గబగబా వేగంగా కొట్టుకుంది. మాటే మరిచిన వాడిలా, మాటల్లో చెప్పలేని మధురానుభూతితో, ప్రేమ పూజారిలా నిలబడ్డాను ఆమె ముంగిట.

"ఎవరు కావాలండీ?" కోయిల కూసింది నా వీనుల విందుగా తిరిగి మరోసారి.

"సభాపతి గారు... లేరా?"

"రండి. లోపలకు రండి. బయటి కెళ్ళారు ఇప్పు డో పావుగంటలో వచ్చేస్తారు. కూర్చోండి."

మంత్రించినట్టుగా వెళ్ళి కూర్చున్నాను. సముద్రపు అలల్లా లేచి పడుతున్న భావావేశాన్ని లోలోపల అణిచి పెట్టుకుంటూ.

"హాయ్, పుష్కరా పార్టీ కంగ్రాచ్యులేషన్స్! ఐ.ఏ.ఎస్. ఇంటర్వ్యూలో సెలెక్ట్ అయ్యావట కదాఁ అబ్బా, ఎంత అదృష్టవంతురాలివి? ఐ.ఏ.ఎస్. ఆఫీసర్ అయిపోయావన్నమాట!" కిలకిలలాడుతూ నలుగురమ్మాయిలు బయటినుంచి వచ్చి ఆనందంతో పుష్కరని పట్టి ఊపేశారు.

ఒక్క క్షణం నా గుండె ఆగిపోయిందా అనిపించింది.

స్నేహితురాళ్ళందరికీ చిరునవ్వుతో 'థాంక్స్' చెప్తున్న పుష్కర... నా ప్రేమ దేవత... నా దేవి... నాకు అందని ఎత్తుకి ఎదిగిపోయినట్టు కనిపించింది. ఎలా?

ఇప్పుడేం చెయ్యాలి. ఆ రోజు... ఒకప్పుడు... నన్ను పై అంతస్తు వాడిగా లెక్కవేసి, మన మధ్య అంతస్తుల భేదం ఉందన్నారు సభాపతి గారు. ఈ రోజు... ఆ అంతస్తులు తారుమారైన ఈ రోజు.. నేనెలా నోరు తెరిచి అడగగలను? ఈమె ఐ.ఏ.ఎస్. ఆఫీసర్! నేను... నే నో గుమస్తాని. నన్ను పెళ్ళి చేసుకోమని ఈమెని అడగడం ఈమెకి అన్యాయం చేసినట్టే అవుతుంది. కాదా మరి? అలా అడగడం ఉచితమా కాదా అని ఆలోచించే ఇంగితజ్ఞానం కూడా లేనివాడిగా నన్ను జమ కట్టరూ? నా మనసులోని ప్రేమ ఎవరికి కనబడుతుంది! ఎవరికీ కనపడని ప్రేమ, ఎవరికీ అంతుపట్టని ఆ ప్రేమ న న్నో అత్యాశపరుడిగా నలుగురి ముందూ నిలబెడుతుంది. అంతకంటే నా ఈ ప్రేమని... మూగ మనసు అరల్లో దాచి పెట్టుకోవడమే ఉత్తమం కాదూ?

నా కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. నా గుండె బరువెక్కింది. మనస్ఫూర్తిగా, మూగగా ఇన్నేళ్ళుగా ఆమెని ప్రేమిస్తున్న నేను కడసారిగా, ఓరగా ఆమె వంక చూస్తూ, ఆమె గానీ, ఆ స్నేహితురాళ్ళు గానీ నన్ను గమనించకుండా జాగ్రత్త పడుతూ నెమ్మదిగా ఆ ఇంట్లోంచి బయటికి వచ్చేశాను.

ఆమె చదువుకి, ఆమె ఉద్యోగానికీ తగ్గ మంచివరుడు ఆమెకు లభించాలని ఆ భగవంతుడిని కోరుకోవడమే నేను ఆమెకు చేయగల మేలు అనిపించింది.

నా ప్రేమ దేవత చల్లగా, పది కాలాలపాటు వర్ధిల్లాలని నా మనసు ఆరాట పడడంలో వింతేముంది? ★